Mizah

— NE İSTİYORSUNUZ?
— NE İSTEDİĞİM MALÛM YALNIZ HANGİ KAPIYI ÇALAYIM ONU KESTİREMEDİM!

SEÇİM HAZIRLIKLARI :

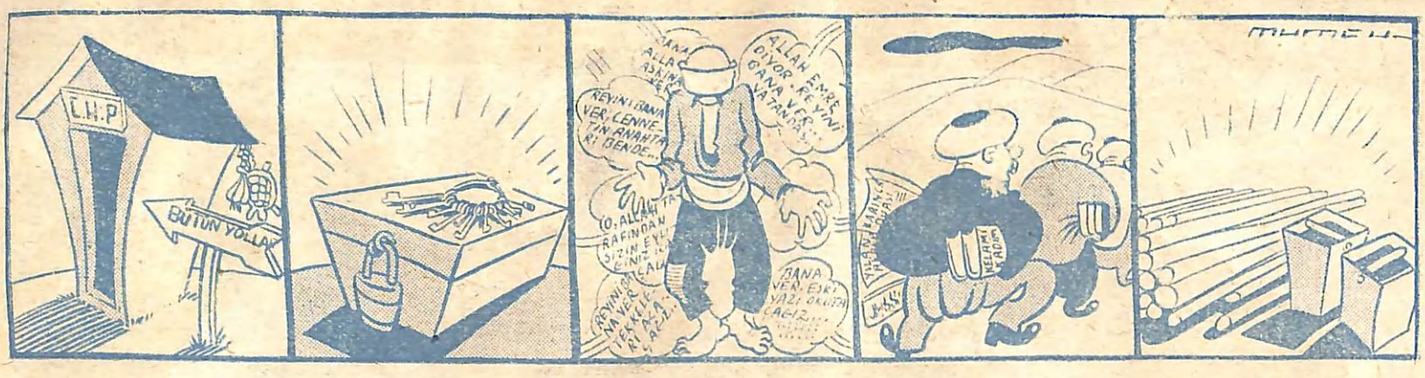

Dolap... Sandık... Seçmen... Propaganda... İhtiyatî tedbir!

ANLAYANA

EKMEK KAVGASI

Şu milletin yediği kara ekmek, nihayet Millet Meclisinde söz konusu oldu. Başka konuşulacak şeyler vardı ama, işte ya sıra ekmek meselesine gelmiş, yahut, seçimler yaklaştığı için sırasını beklemeden ekmeğe ehemmiyet vermiş olacaklar...

Her ne hal ise... Muvafıklar, muhalifler, lehte ve aleyhte konuştular. Bir alay lâkırdı edildi: Buğday ithali buğday ihracı, kalite, döviz gibi, yalnız erbabına, mütehassıslarına malûm terimler sıralandı. Netice: yine mahut kara ekmeği yiyeceğiz...

Madem ki öyle, bu meselenin Meclise intikaline ne lüzum vardı? Acaba biz mi yanlış anladık? Herhalde onların ekmek derdi bizimkinden farklı olacak!

KONSER

Meşhur suikast ihbarı var ya... Ona ait davanın bir keşfi Ankara Radyoevinin iki numaralı stüdyosunda yapıldı (bir numaralısı lâyık görülmemiş olacak). Aslında hazin bir hadise olan bu plâk dinleme işini Radyo İdaresi (sair işleri gibi) gülünç bir hale koydu da davetliler neşelenebildiler.

Davetiyelerin üzerinde «konser» yazılıydı ve altındaki bir notta da «konser bittikten sonra alkışlamak serbesttir» ibaresi vardı. Tabiî herkes bizim konserlerin, mahut plâkta olduğu gibi sade falsolu seslerden meydana geldiğine alıştığı için, konser davetiyesiyle mahkemeye çağrılmayı, Reşat Aydınlı ile Başbakanın plâktaki konuşmasını dinledikten sonra kemali hararetle alkışlamayı hiç de yadırgamadı.

18 MİLYON

Önce 6 milyondu. Şimdi 18 oldu. Fethin 500 üncü yıldönümüne daha birkaç sene var. Belki o zamana kadar, Nasrettin Hocanın kazanı gibi, doğura doğura kırk, elli milyonu bulur.

Bu 18 milyonla neler yapılmayacak, neler... Memlekete davet ettiğimiz maliye mütehassıslarına bütçe açığını gösterecek yerde şu 18 milyonla yapılacak işlerin programını göstersek parmakları ağızlarında kalır ve bizi İsrailden sonra dünyanın en idareli memleketi idare ederler.

Nasrettin Hocanın fıkrasını bilirsiniz. Denize yoğurt çalıyormuş da soranlara mayalıyorum ,demiş.

— Aman Hoca, deniz maya tutar mı? dediklerinde :

— Tutmaz, ben de biliyorum ama, demiş, ya tutarsa ?

Bu 18 milyonla o kadar iş yapılmaz. Onu biz de biliriz, programı hazırlayan komisyon da... Ama, (ya oluverirse) yok mu? İşte onun hatırı var...

CELEP

Bu kelimenin Türkçede Allah mânâsına gelen «çalap» kelimesinin ufakçası olduğunu celepler İstanbul Valisine söylemişler. Et fiyatlarını istedikleri gibi kendileri tanzim edeceklerini de ilâve etmişler. O da pek haklı olarak küplere binmiş. Celeplerle şiddetli bir mücadeleye karar veren sevimli Valimiz Fahrettin Kerim Gökay, bir arkadaşımıza aşağıdaki demeçte bulunmuştur:

Bel bağlamıyor kolay, ehâli
Denmez adama kolayca vâli!
Görmekte iken şehir mezâlim
Tasvib olunur mu i'tizâlim?
Kimden geliyor hayâl-i teslim?
Mezbah mı eden bu fikri talim?
Biz geçmez isek mukavemetten
Onlar usanır muhasametten!
Yârânına etmiyen rica hiç
Kassâba eder mi iltica hiç
Emretmede varken imtiyazım
Kaabil mi olur bugün niyâzım?
Herhangi gün etsem istiane
Herkes bana eyliyor iâne...
Fikret: bu muhâtabın olan merd
Bin esnafa karşı sâde bir fert!
Kaadir, yine iktidarı meslûb;
Galip sayılır bu yolda mağlûp!

SİVRİSİNEK

AYDINLI DAVASI

BALTAYI TAŞA...

Cilt: 8 — Sayı 187 FİYATI 25 KURUŞ 3 Şubat 1950

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Yağma yok!..

HİÇ şüphesiz iktidar partisi tarafından ,bir balon uçuruldu: Bir koalisyon kabinesi kurulacak diye...

Gûya muhalefete kabinede birkaç bakanlık verilecekmiş. Ama hangi bakanlıklar dersiniz? En suya sabuna dokunmayanlardan olacak herhalde: İçişleri olmaz, Dışişleri olmaz, Millî Eğitim desek, o hiç olmaz; zira sonraki nesiller demokrat yetişir... E... Hangisini vermeli?

Bu hâdise, bize şu fıkrayı hatırlattı :

Vaktiyle iki şatranç şampiyonu varmış. Yüksek bir bahis tutuşmuşlar ve kıyasıya bir oyuna girişmişler... Öyle ki, artık ne yemek, ne içmek... Sade eller şakakta, karşı tarafın yapacağı bilmem kaçıncı hamleden doğacak neticelere varıncaya kadar hesaplıyorlar.. Birinci gün, birinci gece aç, uykusuz geçmiş; ikinci gün, ikinci gece de keza... Şatranç tahtasının üzeri biraz tenhalaşır gibi olmuş ama, iki taraftan hangisinin yenileceğini kestirmeğe hâlâ imkân yok.

Nihayet bunlar:

— Eh... demişler, yorulduk. Aşağı yukarı vaziyetimizi biliyoruz. Bari biraz istirahat edelim de sonra oynarız...

Evlerine gitmişler. Oyunculardan biri «eyvah... demiş, bak, dokuzuncu hamleden evvel benim atı vermiş olsaydım, şimdi onun şahını alarak mat etmiş olacaktım!»

Dövünmekten şampiyonu uyku tutmamış. Kalkmış, hasmının evine yollanmış, vaziyeti anlatmağa. Kapıyı çalmış. Öteki başını pencereden uzatmış:

— Ha... demiş, uyumadım; seni bekliyordum. Atı vermeğe geldinse almam, yağma yok!

Koalisyon kabinesi teklifini alacak muhalefetin de:

— Yağma yok!

Diyeceğine şüphe yok!

MİZAHÇI

BAY HİLMİ URAN MUHALEFETTEN ŞİKÂYETÇİ

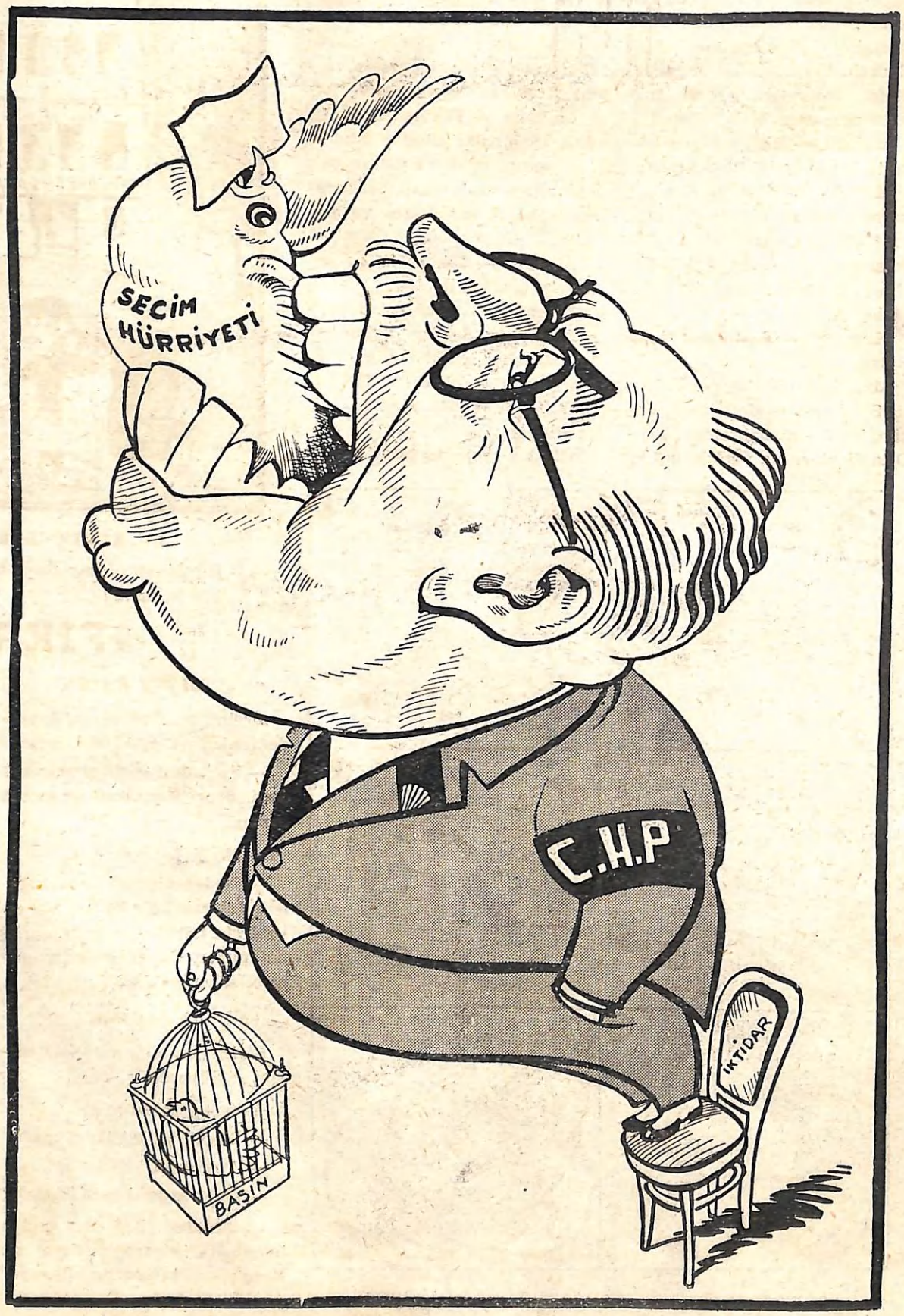

— Nafile, ağzımızla kuş tutuyoruz, yine yaranamıyoruz!

Seçim Mücadelesi

— Bir perdelik komedi —

(Sahne: Bir umumî meydan. İki kürsü. Birinde muhalif, öbüründe muvafık, seçim nutuklarına başlamışlardır. Halk, sırası geleni alkışlar.)

Muhalif — Yurddaşlarım; biliyorsunuz ki, içinde bulunduğunuz koyu sefalet...

Muvafık — Sus! Seni Bolşevik ajanı seni! Memleketi felâke tiçinde gösterip Moskovaya uşaklık edersin ha? Söyle kaç para verdiler? Kör müsün? Her taraf güllük, gülistanlık... Yurtta sefalet olmadığını anlamak istiyorsan herhangi bir vatandaş olmam dolayısiyle gel benim evime de gözün refah görsün!.

Muhalif — Biliyoruz, memlekette hayat pahalılığı vardır..

Muvafık — Sus! Menfi ruhlu kerata! Hayat pahalılığı nerde var? Her gün kazalarda sürüyle vatandaş ölüyor. Hayatın değeri olsa kimse kolay ölmezdi. Yalan söyleme!

Muhalif — Yaptığımız inkılâplar...

Muvafık — Sus! Alçak mürteci! Softa, geri kafalı herif! Sen kim, inkilâptan bahsetmek kim? O inkilâpları biz yaptık. İnkılâbın tutmadığını söyliyeceksin, geçmişe hasret çekildiğini anlatacaksın, halkı inkılâp aleyhine çevireceksin, değil mi?

Muhalif — Birçok vatandaşlarımız teneke damlı evlerde, bu kışta, kıyamette...

Muvafık — Sus! Vurguncu, muhtekir, vatan haini, medeniyet düşmanı! Sus! Bugün partimizin siyaseti sayesinde memlekette en pahalı . madde teneke değil mi? Tenekeden evlerde oturmak lükstür, lüks!

Muhalif — Karadeniz bölgesinde ot yiyen vatandaşlar vardır. Ulus gazetesi yazmıştı!

Muvafık — Yoktur! Yalandır. Asil Türk halkı açlıktan ölür de ot yemez. Otlamak yalnız bazı parazitlere mahsustur. Halk arasında böyle şey yoktur ve olamaz.

Muhalif — Her ne kadar söz hürriyeti varsa da...

Muvafık — Yoktur! Yalandır, yanlıştır! Sen sus! Vatan haini, Moskova uşağı! Yoktur, olamaz, müsaade etmeyiz! Ne dedin? Söz hürriyeti mi? Şey... O vardır tabii!..

- Alkışlar arasında perde iner -

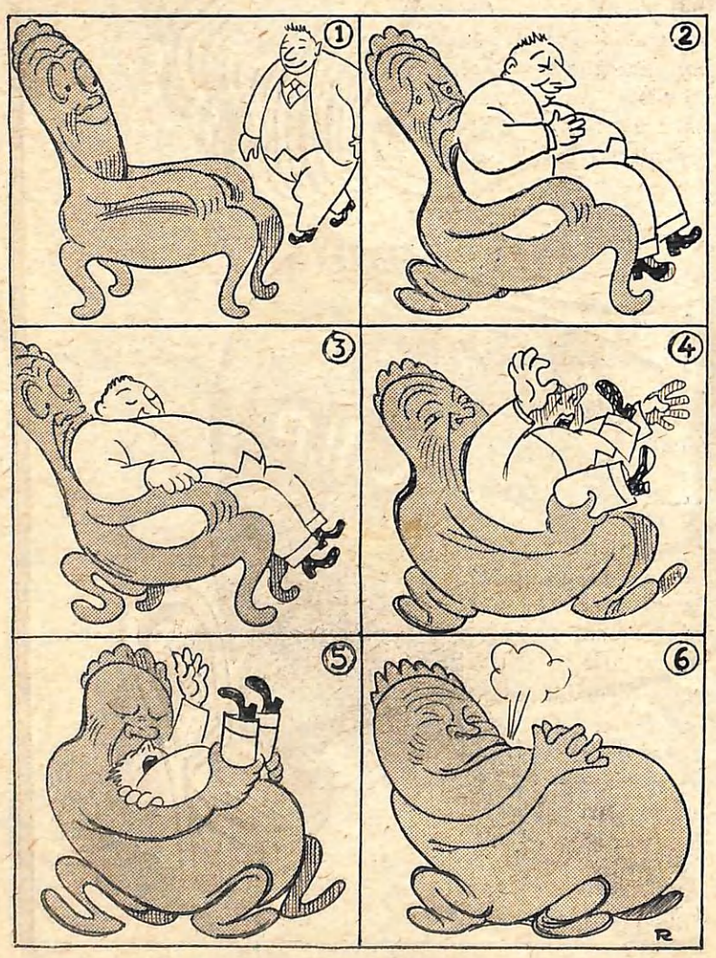

İktidar koltuğu iktidarsızlarla besleniyor !

ÜÇ KURUCULAR BİNA OKUYORLAR!..

— Bu güzel oldu.. Boş vaktimiz olursa öteki binaya da bir bakarız !

FIKRALAR

MESUT KADIN

Meşhur terzi Muazzez, dansedenlerden bir çifti göstererek:

— Şu kadını görüyor musun? dedi. Bence dünyanın en mesut insanı.

— Neden?

— Neden olacak! Dört kocadan dul kaldı. Şimdi kendisi erkeklerin bütün sırrını öğrenmiş bulunuyor. Onun bütün sırlarını bilenler ise öbür dünyada!

İŞ DEĞİŞİR

Birisinden borç para istiyeceğini söylüyordu.

Arkadaşı sordu :

— Kendisini iyi tanır mısın?

— Pek değil.

— Öyleyse nasıl para istersin?

— Birader, ben sana ondan borç para istiyeceğim diyorum. Borç para vereceğim demiyorum ki!

YANLIŞ!

Kocası, karısının arkasındaki elbiseyi uzun uzun süzdükten sonra :

— Kumaşı ne kadar ince! dedi. İçinden penbe penbe iç çamaşırın gözüküyor.

Kadın itiraz etti: ,

— Ne münasebet! O görünen benim tenim, ayol!

KİRLİ ÇAMAŞIR

Yeni evli taze, evine gelen ahbaplarına her tarafı gezdiriyordu. Sıra banyoya geldi:

— Burası da banyomuz. Bakın ikimizin de ayrı ayrı havlumuz var. Birinde benim markam, diğerinde kocamın markası.

Misafirlerden biri kirden simsiyah olmuş üçüncü bir havluyu gösterdi:

— Peki, bu kimin?

— O da ikimizin!

Âmir — Bugün git, çarşambaya gel!
İş takipçileri — Hangi çarşambaya?
Âmir — Çıkmaz ayın son çarşambasına!

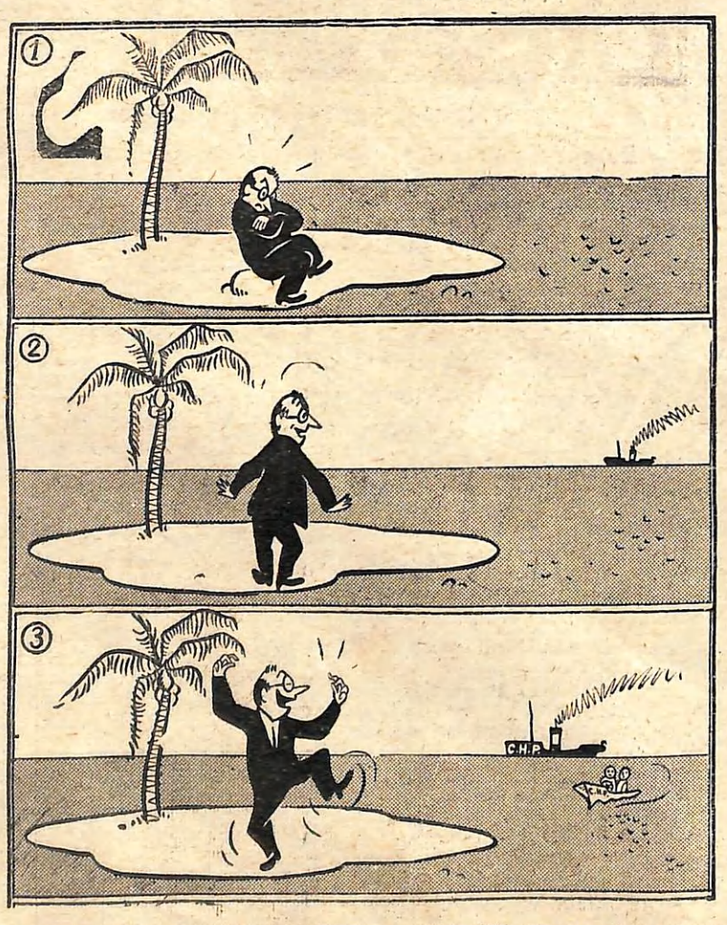

REŞAT AYDINLI KEFALETLE SERBEST BIRAKILIYOR..
Reşat Aydınlı — Adalar sahilinde bekliyorum, seni yârim serian istiyorum !

Görünmeyen Adam anlatıyor:

Asîl ve Cömert Ruhlar

Haberi alır almaz koştum. «Aptal Musa» ilkokulunda faaliyet dehşetti. «Yardım Sevenler» tarafından fakir çocuklara fanilâ dağıtılacaktı. Baş öğretmenin cansiperane fedakârlığıyla taş koridorlar sodalı sularla oğuluyordu. Havadis «Kuş uçmaz» semtine yayılınca «koşmuda pişer, bize de düşer» diye, ne kadar talebe velisi varsa okul kapısına iki keçeli sıralanmışlardı:

Nihayet geldiler. Vizon kürklü dört muhteşem hanımefendi, siyah paltolu, göbekli iki de şayanı hürmet zat. Ha «Aptal Musa» ilkokuluna gelmişler, ha Afrikada Hotantolar diyarına. İki tarafta da ayni hayret, ayni şaşkınlık:

Kürklü hanımefendiler burunları akan, yüzleri gözleri yara bere içinde, boy ve renk fıkarası çocukların bekleşip titreştiği büyük dershaneye biraz çekinerek, hayvanat bahçesine girer gibi girdiler. Gazete fotoğrafçıları çocukların bulunduğu bakımsız hallerinde şakır şakır resimlerini çektikten sonra paketler açıldı. İşporta malı, erzats yünden odun gibi fanilâlar ortaya döküldü. Bunların bilhassa «Yardımsevenler» tarafından hazırlatıldığı belirtilerek çocuklara dağıtıldı. «Aptal Musa» kuruldu kurulalı okulda bu kadar çok «hanımefendi» lâkırdısı, böyle nezaket görülmüş şey değildi.

Çocuklardan kimisinin elleri fanilânın içinde kalıyor, kimisinin etekleri dizlerine dökülüyor, kiminin boynu bir karış sarkıyordu. Sonra hemen çocuklar sıraya dizildi. Kibarlar da arkaya sıralandılar. Bu sefer de giydirilmiş resimleri çekildi ama, fotoğrafçılar bilhassa kürklü hanımefendileri nişanladıkları için ön sırada kalan çocukların yalnız kafaları resimlerde göründü, fanilâlar görünmedi.

Tam bu sırada alınan bir telefon haberi üzerine:

— Amanın ,dediler, merasimi durdurun! Vali Bey geliyormuş, çocukları soyun.

«Hanımefendiler» hemen başöğretmenin odasına alındılar. Dedikodular başladı: Filânca hanımefendi nasıl küpelerini el altından sattırmış, falanca hanımefendinin stil oda takımı «yel üfürdü» apartmanının mezadına katılmış... mış.. mış...

Derken kapıda birkaç otomobil. Dışarıdakiler Valiyi göremediler. Üstad, böyle yıldırım ziyaretlerinde ışık hızıyle yürür. Merdivenleri çıkınca karşısına gelen ilk kapıdan daldı. Burası, fakir çocukların bekleme salonuydu. Arkadan Millî Eğitim müdürü uzun ve yüksek bir gölge halinde Valiye yetişti.

Vizonlar da geldiler. Vali fanilâlardan birini eline aldı. Kokladı, tadına baktı, nefretle attı ama, baltalamadı. Sonra «Aptal Musa» talebesine kısa bir nutuk çekti. İlk rastladığı önlüklü bir hanıma :

— Nasıl, çocuklar memnun mu? çalışıyorlar mı? diye sordu.

— Memnunlar efendim, Yardımsevenlere minnettardır hepsi efendim, çalışıyorlar efendim, evet, efendim...

Mutat cevaplar verilmişti. Vali herkesin elini sıktı, rüzgâr gibi gitti.

«Aptal Musa»nın başöğretmeni gafletine içerlemişti. Koridorları boş yere sodalı sularla yıkatmıştı .Gelenler başını çevirip bakmamışlar, hattâ kendisini bile fark etmemişlerdi.

Vizonlu hanımlar müteessirdi. Ekâbirle resim çıkartmak hevesleri kursaklarında kalmıştı. Tekrar içeri çekilip dedikoduya daldılar..

Veliler, kapıda büyük bir sebatla bekleşiyorlardı.

Ertesi günü gazetelerde vizonlu hanımefendilerin resmi çıktı. «Yardımsevenler»in ulvî fedakârlığı övüldü. Hattâ Valinin ziyaretini bile zikrettiler. Tabiî çocukları bir daha arayıp soran olmadı.

GÜVEMLİ

RAMÉ

— *E, ağa, artık çamları serbest serbest devirmek işi bize geçiyor..*
— *Pek alâ, yukarıdakiler ne iş yapacaklar bundan kelli?!*

Tek keramet

Nazar Değmesin!

Giymezse eğer hükmünü vicdan nazarında
Mahkûm olamaz bir kişi insan nazarında

Hür gezse ne var bir nice erbâb-ı şakavet
Zencire vurulmuştur o ihvan nazarında

Hırsız gibidir halkı soyan muhtekir esnâf ,
Câiz elinin kat'ı müsülman nazarında

Ârâ-yı umûmiyyeyi çalmak dileyenler
Cânâna el atmış sayılır can nazarında

Nâmûsa veyâ câne veyâ mâle tecâvüz
Üç türlü şenâattir edîban nazarında

Efkârını arzetti Bayâr işbu zeminde
Efkârı heman aynıdır Adnan nazarında

Bir başka kanâatte değil Köprülüzâde
Gördüm bu telekkîyi Koraltan nazarında

Bir zıll-i tereddüd gızır ammâ ki nedense
Sandâli-i devletteki erkân nazarında

Her mısra-ı berceste Ozan gûş edilince
Bir hâdisedir cümle gazelhan nazarında.

AKILLI OZAN

★ Hayriye Meraklı, Gaziantep:
Amerikada bir bariton şarkıcı, kendisine hayran olan kızların hücumuna uğramış. Şarkıcıyı kızların elinden zorla alıp hastaneye yatırmışlar. Acaba neticeden memnun mu?

Akıl Hocası :
Şarkıcıyı bilmem ama, onun yerinde olmadığım için bendeniz pek memnunum!

★

★ Osman Günyaz: Cihangir
Belediye bir memurlar lokantası açıyormuş. 55 kuruşa bir et, bir pilâv ve bir de ekmek verecekmiş. Acaba karın doyurur mu?

Akıl Hocası :
Memurların, yani lokantada çalışanların karnını doyurur ama, müşteriyi bilemem!

★

★ Ali Yücel, İstanbul:
Şu Endonezya'daki asinin babası Holandalı, anası yabancı, dedesi keza... Neden dolayı «Korkunç Türk» diyorlar acaba?

Akıl Hocası :
Besbelli kuvvetinden dolayı!

★

★ Kıvamüddin Sultan, Erzurum:
Nuhun gemisini bu sefer de Kanadada arıyacaklarmış diye duydum. Bu ne biçim ilim heyeti? Ağrı neresi, Kanada neresi!

Akıl Hocası :
«Hadisi Şerif» ilmi Çinde de olsa ara demiyor mu? Bunlar müslüman olmadıkları için Kanadada arıyorlar bayım!

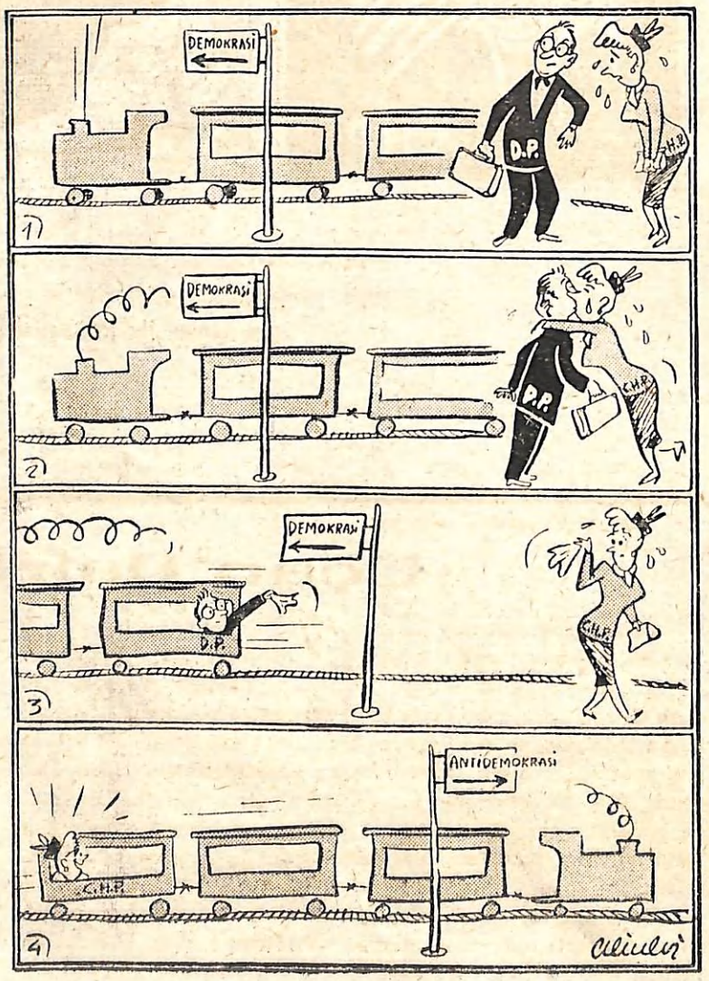

Ayrılık var; ayrılık vaaar, ayrılık!

Çömezin Röportajları: 187

Çömez Afiş Ressamı

Çizen: **RAMİZ**

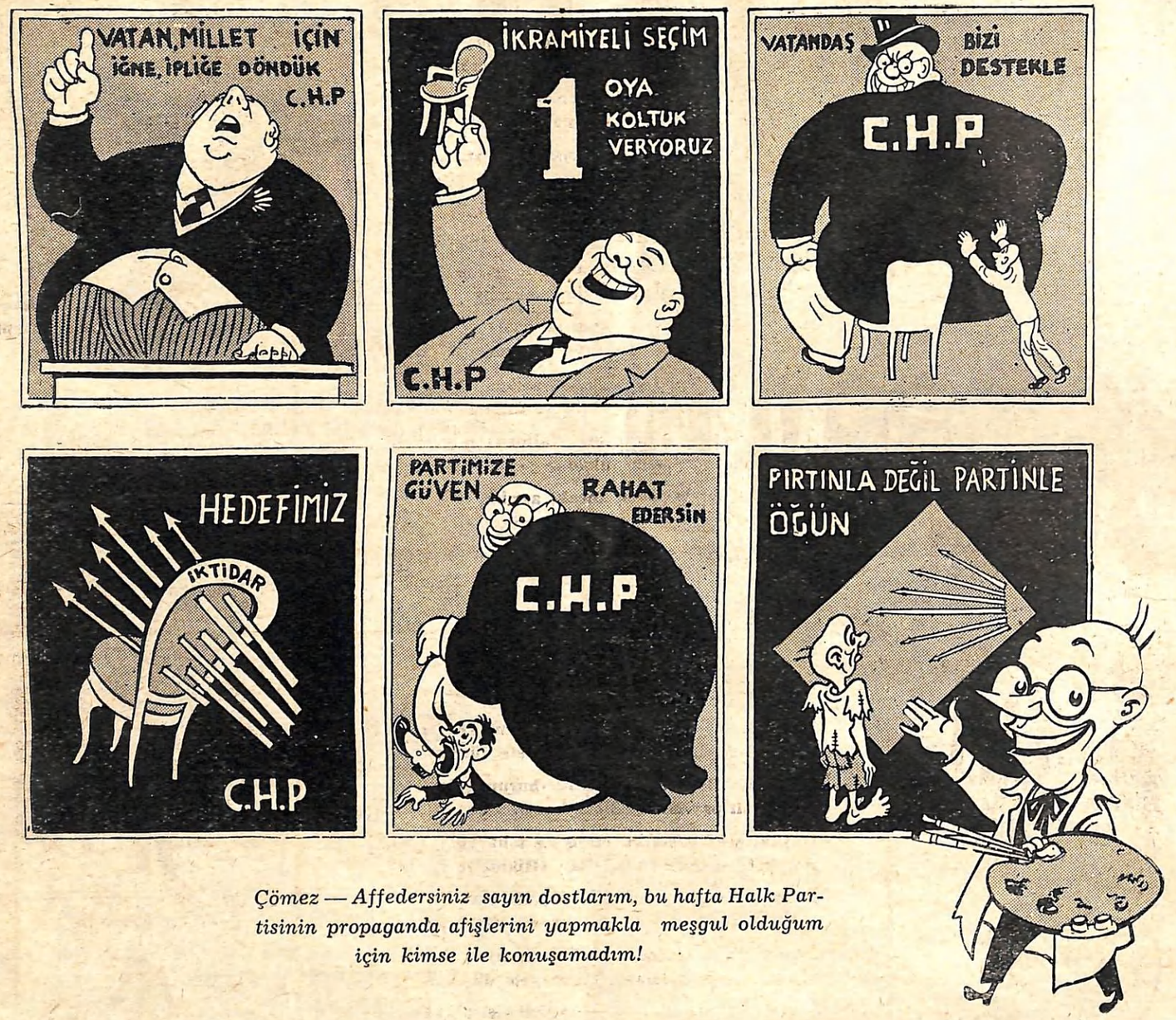

Çömez — Affedersiniz sayın dostlarım, bu hafta Halk Partisinin propaganda afişlerini yapmakla meşgul olduğum için kimse ile konuşamadım!

Tombul Teyzeden mektup:

Uçan Dairelerin Sırrı

Aziz yurddaşlarım,

Bu mektubu radyo-teleskopi vasıtaiyle size Venüs'ten gönderiyorum. Venüs, Zühre yıldızının adıdır. Amerikalılar uçan dairelerin sırrını keşfettiler. Bunlar, dünyamızı istilâ için başka yıldızlardan gönderilen keşif uçakları imiş. Mukabele için gönüllü aradılar. Benden başka istekli çıkmadı. Sıska Dayınızı iki gözü iki çeşme, Lana Turner'e emanet ettim. Bir sıkı da tenbih geçtim. Beni Venüs yıldızına göndermeği cinsiyetim icabı muvafık buldular. İnce adamlardır şu Amerikalılar, vesselâm.

Beni getiren uçan daire, görülmemiş derecede büyüktü. Biraz masraflı oldu ama ,neyse... Yıldırım hıziyle gökyüzüne uçtum. Hattâ güzel Türkiyeyi de bir ara farkeder gibi oldum. Şimdi buradayım.

Venüs yıldızında yalnız kadınlar var. İdeal bir dünya burası. Erkek olmadığı için kadınlar hap yutarak doğuruyorlar. Boyları filân müthiş küçülmüş, fidan gibi her biri.

— Sizin dünyanızdaki kadınlar hep böyle dev anası gibi midirler? diye sordular. Azıcık terbiyeleri kıt. Bizim dünyadaki kadınlığın istikbali de buysa yandık. Düşünün ki bir elimle tam beşini bir arada tutabiliyorum.

Maamafih, kadın, dünyanın, pardon, kâinatın her tarafında kadın. Bunlar da, çok kuvvetli dürbünleriyle başka dünyaları gözetliyorlar. Bizleri çekiştiriyorlar. Çünkü kendilerinin çekiştirilecek tarafları kalmamış.

Buradan Merih'e geçeceğim. Sonraki mektubumu oradan yazarım. Hoşça kalın.

T. T.

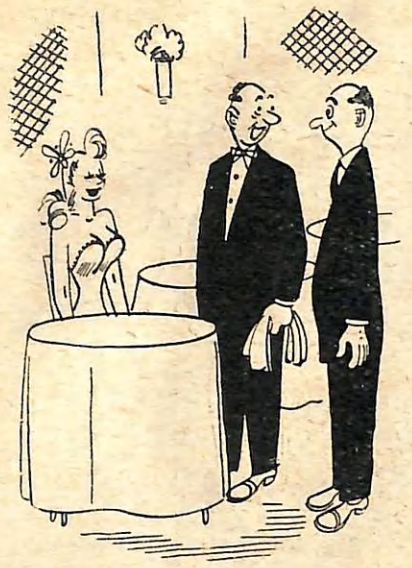

— Buyurun, bu masadan memnun kalırsınız, manzarası gayet güzeldir!

— Benimle gezmeğe çıkabilir misiniz güzelim?

— Ortalık iyice karardıktan sonra hay hay!

Betarz-ı Kudemâ

Düşmüş

Eyvâh ki ağyâr ile yâr ülfete düşmüş
İblîs ile gûyâ melek ünsiyyete düşmüş

İmdâdına koş, ben gibi âlemde İlâhî,
Kim vâr ise âteşgede-i firkate düşmüş

Yokken o perî peykerim -olsam de vatanda-
Zannetmedeyim kendimi ben gurbete düşmüş

Ey pîr-i mugan, meygedenin bâbını aç kim
Mihnetle bugün bây-ü gedâ işrete düşmüş

Elden mi gelir, ağlamamak hâle bakıp da
Açlıktan ahâlî şaşırıp çiklete düşmüş

Birçokları ebnâ-yı zamânın ne yazık ki
Ahlâkını tebdîl ile süfliyyete düşmüş

Gördük nice mukbil ki tama' sâikasiyle
Hırsızlık edip mezbele-i zillete düşmüş

Yok rağbet eden pendine (Yalman) Beyin aslâ
Herkes neye bilmem bukadar gaflete düşmüş

Âzâdelik âbiyle söner ancak, azizim,
Ol âteş-i sûzân ki dil-i millete düşmüş

Bir, kurtaran olmaz mı acep (Fırka-i Halk)ı
Zira ki bugün bir reh-i pür zulmete düşmüş

Hiç sormayınız, (Fırka-i Millet) dahi hayfâ
Girdâb-ı hatarnâk-i enâniyyete düşmüş

Erbâb-ı basiretse bu ahvâli görünce
Parmak ısırıp hayret-i bî gaayete düşmüş

Pek çok acıdım doğrusu ben (Hilmi Urân)a
Bîçâre bu günlerde büyük mihnete düşmüş

Her şahsa Hudâ ettiği gün bir burun ihsân
En okkalı pay Mîr-i (Etem İzzet)e düşmüş

Gûyâki zekâ yağmuru etmiş de tahavvül
Her katresi birden ser-i Bay (Hikmet)e düşmüş

Kassâm-ı ezel herkese bir meşgale vermiş
Tehzîl-i havâdis de bizim kısmete düşmüş

(Fevzi) Nasıl olmaz ki bu âlemde siyah-baht
Sevdâ-yı kamer-çehre-i hürriyyete düşmüş.

ABDÜLBAKİ FEVZİ

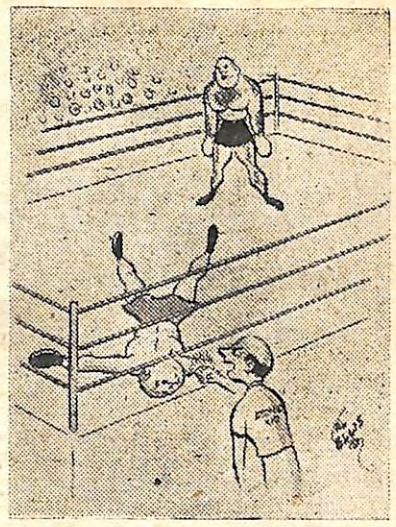

— Aptal, daha sırası gelmedi. Evvelâ bir müddet çarpışman lâzım!

— Bir arzunuz var mı? Ben bakkalın çırağıyım..

— Ayol, sen çırak değil, ustaya benziyorsun!

— Bayan, kapınızın zili bozulmuş haberiniz var mıydı?

— Kocacığım, kış rüzgâriyle çıplaklaşan tabiata bak, ne güzel değil mi?!

— A a, yeni bir mizah mecmuası çıkmış!

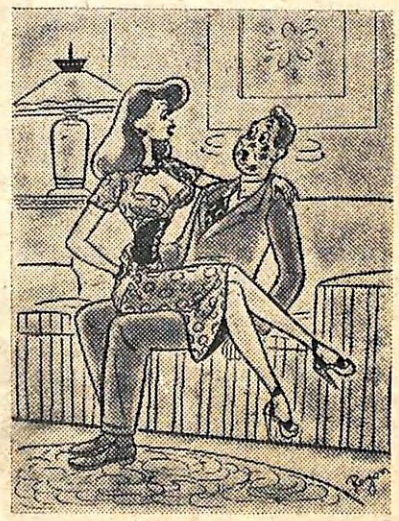

— Beş dakika antrak yapalım mı?!

Hikâye

Balayı

Yazan:
Vir Gül

Çocukların sünnet düğünü gibi, evlenenlerin de balayı «safası» vardır.

Onlar da bu âdete uymuşlar, evlendikten sonra balayına çıkmışlardı. Adı «ay»; yoksa topu topu bir hafta sürecekti. Hakikatte zehir-zıkkım, tuz-biber olduğu halde adına «bal» dedikleri gibi.

Nereye mi gittiler? Nereye gidecek halleri vardı ki! Üsküdardan Beyoğluna geldiler, bir otele indiler. E, Üsküdarın kıyıcığından Beyoğlunun göbeğine gelmek de İstanbuldan Hollywood'a gitmek kadar mühim bir değişikliktir.

İlk gece biraz içtiler, bir hayli samba oynadılar ve otele turşu halinde döndüler. Niyetleri ertesi gün öğleye kadar uyumaktı.

Fakat sabahleyin hanım gözlerini açınca kocasını giyinmiş bir halde buldu.

— Hani bugün öğleye kadar uyuyacaktık? dedi. Daha saat on yok.

Kocası:

— Sen istersen akşama kadar uyu, dedi. Benim ufak bir işim var. Dün sana söylemeye unuttum. Hazır şehre inmişken, bir arkadaşım var, onu göreyim. Kendisiyle mühim bir ticaret işi yapacağız. Ne zamandanberi konuşmak istiyorum, bir türlü fırsat düşmüyor...

Adam daha çok söylenecekti ama, karısı kısa kesti:

— Kaçta geleceksin, sen onu söyle?

— On ikide, yarımda...

* * *

Mithat yalan söylememişti: Bir ticaret işi konuşmak üzere arkadaşına gidiyordu. Fakat orada bir daktilo ile de tanışacağını biliyordu.

Yazıhaneden içeri girdiği zaman birdenbire şaşırdı:

Karşısında eski karısı vardı!

— Vay, Hadiye !Sen ne arıyorsun burada?

Hadiye içini çekti :

— Tesadüf! Fena bir tesadüf. Seninle karşılaşmak değil, telefonda bile konuşmak istemezdim.

Bu sözleri nefretle değil ,teessürle söylüyor gibiydi. Mithatın yufka kalbi kavrulup parçalandı.

— Bak, Hadiye, dedi. Ben evlendim. İnşallah sen de kendine münasip bir koca bulursun. Artık birbirimizle alâkamız kalmadı. Yalnız, sana dostça bir şey soracağım:

«Biliyorsun, benden birdenbire kaçtın. Bıraktığın mektupta, yakın arkadaşlarımdan biriyle seviştiğini, bunun için benden ayrılmak istediğini yazıyordun. Sonra boşandık, birbirimizden uzaklaştık. Fakat içimde hâlâ bir uktedir: Seviştiğin arkadaşım kimdi?»

Hadiye cevap vermedi. Düşünceli bir halle önüne bakıyordu.

Mithat sordu:

— Hasan mı? Hüseyin mi? Ali mi?

Eski karısı nihayet cevap verdi:

— Hiç biri. Kimseyi sevmiyordum, kimse de beni sevmiyordu. Fakat seni bir türlü sevememiştim. Hattâ - kusura bakma - nefret ediyordum senden.

— Sebep? ,

— Sebep yoktu. İşte asıl bunun için yalan söylemek mecburiyetindeydim ya. Başka türlü nasıl ayrılmayı isteyebilirdim?

Mithat bir müddet cevap vermedi.

Sonra:

— Peki, dedi. Bir şey daha soracağım: Çekmecede bin liraya yakın para olduğu halde niçin sadece dörtyüz lirasını almakla iktifa ettin?

Hadiye omuzunu silkti:

— O kadar lâzımdı. Makine alacaktım çünkü:

— Bay, kibar bir kadın telefon ediyor..

— Kibar olduğunu nereden anladın?

— Telefondan kullandığı «Şükûfe» itriyatının kokusu geliyor da!..

— Ne makinesi?

— Yazı makinesi. Hayatımı kendi emeğimle kazanmaya azmetmiştim. Bir makine temin ettikten sonra ders aldım. Sonra iş buldum. Çalışmaya başladım. Çok şükür, geçinip gidiyorum.

* * *

Mithat müteessir bir halde otele döndüğü zaman, karısı yeni uyanmıştı. Yatağında gerinerek doğruldu ve uzun uzun esnedi:

— Erken geldin.

— İşimiz erken bitti. Lüzumsuz yere kalmadım.

— İyi ettin.

— Hadi kalk giyin de çıkalım, bir yerde yemek yiyelim. Saat on ikiye geliyor.

Süheylâ yataktan çıkıp üzerine sabahlığını geçirdi, bir kanapeye oturdu ve:

— Mithat? dedi. Sana bir şey soracağım.

Mithat bir adım daha yaklaştı:

— Sor, karıcığım.

— Demin düşünüyordum da, sana sorayım dedim: İyi bir yazı makinesi kaça alınır?

* * *

Hadiye, telefonu açtığı zaman kendi ismini duyunca:

— Benim, Süheylâcığım, dedi. Söyle, ne haber?

— Bayıldı!

— Yok canım!

— Evet. Plânımız harikulâde netice verdi. Bakalım, ayılınca ne yapacak!

Hadiye güldü:

— Aman, yazı makinesinden sakın bir daha bahsetme. Bu sefer yüreğine iner. Ne de olsa iyi adamdır, yazık olur!

— Biz şeherli garlar gibi her şeye pabuç bırakmayız..
— Elbette, pabucumuz yok ki bırakalım!

FIKRALAR

KOKU

Romancı Halide Edip Adıvar bir gün şöyle bir mektup aldı:

«Size romanının müsvettelerini gönderirken 18 ve 19 uncu sayfaları kenarlarından birbirine yapıştırmıştım. İade ettiğiniz zaman bu sayfalar yine yapışıktı. Bu da, sizin eserimi okumadığınızı isbat eder.»

Halide Edip buna şu cevabı verdi:

«Bir yumurtanın çürük olduğunu anlamak için kabuğunu kırıp koklamak kâfidir zannederim.»

ALÂMETİ FARİKA

Hizmetçi sinek avlamakta pek mahirdi. Bir gün hanımına müjde verdi:

— Bugün tam beş sinek öldürdüm, hanımcığım. Üçü dişi, ikisi erkekti...

Hanım hayret etti:

— Sineklerin dişiyle erkeğini nasıl ayırd edebiliyorsun?

Hizmetçi kız sırıttı:

— Gayet kolay, hanım. Dişiler aynanın önündeydiler, erkekler de rakı şişesinin tepesinde!

HANGİSİ

Annesi kızına sordu:

— Dün gece seni birisiyle öpüşürken gördüm. Kimdi o?

Kız da bir sualle mukabele etti:

— Saat kaçta?

TEŞBİH

Kadın kasaba kızmıştı:

— Bundan sonra sebze yiyeceğim, senin dükkânına ayak basmıyacağım... diyordu.

Terbiyesiz kasap cevap verdi:

— İnekler de ot yer ama, sonunda yine bizim dükkâna gelirler...

ŞAŞILACAK ŞEY

Bir hokkabazın marifetlerinden bahsediliyordu:

— Şaşılacak şey doğrusu! Şapkasının içine bir el atıyor, tavşan çıkarıyor.

Dinliyenlerden Halikarnas Balıkçısı güldü:

— O bir şey mi, birader! Çantasına el atıp evinin anahtarını çıkarabilen bir kadın gösterirseniz ben asıl o zaman şaşarım!

HARİKULÂDE!

Suat Şakir, yeni evlenmiş olan bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Karı koca üç bin lira hava parası, üç yüz lira kira ile tuttukları iki buçuk odalı yeni apartmanlarını iftiharla gösterdiler ve dostlarının fikrini sordular.

— Evimizi nasıl buldunuz?

Suat Şakir hayran kalmış gibiydi:

— Harikulâde, harikulâde! dedi. Böyle bir evde nasıl kıyıp da oturabiliyorsunuz, doğrusu hayranım!

İLÂHİ!

Papaz kadınlara va'zederken:

— İçinizde bakire var mı? diye sordu.

Kimse kımıldamadı.

Papaz sualini tekrar etti:

— İçinizde hiç bakire yok mu?

Nihayet kucağında bir çocukla genç bir kadın ayağa kalktı.

Papaz:

— Anlamadınız galiba, dedi. Ben bakireden bahsediyorum!

Ayağa kalkan kadın hiddetle cevap verdi:

— İlâhi rahip! Şu üç aylık kızcağız kendi kendine ayağa kalkacak değil ya!

KEDER

Genç kadın istasyonda uzun uzun öpüştüğü adamdan zorla ayrıldı ve gözyaşları içinde vagona girdi.

Yolculardan bir kadın onu teselli etmek istedi:

— Ağlama, hemşire. Kocana tekrar kavuşursun inşallah.

Kadın gözlerini silip içini çekerek cevap verdi:

— İşte ben de onun için ağlıyorum ya. Kocamın yanına dönüyorum.

FAİZLE

Köyden bir kafes dolusu tavuk hediye gelmişti. Şehirli, kafesi açarken tavuklar kaçtılar, mahalleye dağıldılar. Adamcağız güç-belâ yakalıyabildi.

Bir müddet sonra köylü ahbabı onu görmeye gelmişti. Şehirli anlattı:

— Tavukları yakalayıncaya kadar akla karayı seçtim.

— Hepsini yahalayabildin mi bari?

— On tanesini yakaladım...

Köylü onu takdir eder gibi başını salladı:

— İyi yahalamışsın. Ben altı tane tavuk göndermiştim.

MAŞALLAH!

Salamon Bohoraçi ile Artin Mığırdıçyan iş hayatından bahsediyorlardı.

Artin:

— Ben de işe eskicilikten başladım ama sonra bıraktım, dedi. Gördüğüm hakarete dayanamadım.

Salamon şaşırmıştı:

— Hakaret mi dedin? Ben çok kişiden küfür işittim, hattâ dayak yedim. Kimi yüzüme kapıyı kapadı, kimi suratıma tükürdü ama, çok şükür Allaha, kimseden hakaret yormedim...

KOCA

Kocaların cimriliğinden bahsediliyordu.

Müjgân itiraz etti:

— Ne münasebet! Benimki o kadar cömerttir ki ne istesem alır. Yalnız karısı duymasın!

Merak ettiler:

— Karısı sen değil misin?

— Yok canım! Ben başkasının kocasından bahsediyorum.

Sayı: 187

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası
İstanbul

DENTOSİL

Diş macunlarının en mühimi ve en güzelidir.

Mizah

— Ne o... Yoksa benim gibi sizin de mi dizlerinizin bağı çözüldü?;